

OST-RA-VAR

OST-RA-WAR!

ZPRAVODAJ 3

27. LISTOPADU 2015

Editorial 1 | Rozhovor se Šimonem Krupou 2-3 | Na vedlejší barikádě 4

Recenze 5-10 | Dopis z fronty 11 | Válečné okénko Miriam Šedé 11

EDITORIAL

TŘETÍ Z PĚTI

Je to pozice strelce, který míří a zároveň se sám ocitá v zaměřovači. OST-RA-VAR je ve stejné fázi jako **OST-RA-WAR!**. Je na hraně. Je jenom otázka, zda přes ni přepadne, nebo povyskočí. Osobně volím spíš druhou variantu, protože dnes dojde možná k nejdůležitějšímu setkání festivalu kvůli tématu „kritika“, v intencích hostitelského města spíše „kritika!!!“. Kdo je kritik a jakou má zodpovědnost, kde končí jeho resort, jestli je nadřazený moc nebo příliš, či naopak pouze neslouží umělcům jako neplacený PR agent, zda poskočí a zakokrhá (jak zpívá Milan Hlavsa v baladě **Hochu zlatej**) – o tom všem se budeme zítra bavit.

Téma je mi to blízké. Dokonce tak moc, že mám vedle sběratelských postaviček Krtečka, Iron Mana a Myšpulína sadu teoretických spisů, filosofických disputací o umělecké kritice a vysoce kvalitní hentai. Texty některých autorů považuji za studnici vědění, inspiraci a způsob, jak zaplnit ubíjející bezčasí. Setkání s kolegy při rozpravě má ale zcela jinou atmosféru. Přeloženo: (jiným jazykem; přes ostřejší hranu) ve společnosti jsou lidé, což u čtení nehrozí.

Na podobných „konferencích“ je navíc kouzelné, že i když se jedná převážně o řadu rozdílných osob (profesně kompetentních i samozvaných mluvčích; latentních, potenciálních i nesmiřitelných nepřátel či osob v porůznu komplikovaných vazbách), jde jim

o jednu společnou věc. V zaměřovači mají divadlo a především hovory o něm.

V tomto ohledu mě napadá slovo „diktát“. Ten jazykový se všemi svými pravidly redukuje tvárnost slovíčkaření na formální výčet mluvnických pravidel stejně jako diktát politický, který ubírá svobodě toutéž měrou. Na jaké formě diktátu „kritického“ se sešlost shodne, bude jasné dneska večer. „Konference“ takového typu převážně pokračují mimo rámec oficiálního programu a v uvolněné, neformální atmosféře spřátelených podniků zaznívají mnohdy podnětnější i odvážnější myšlenky. Řada opilců z oboru hledá „ideální podobu kritického mesiáše“.

U nás v redakci revue **OST-RA-WAR!** si vystačíme s minometnými granáty. Mají cosi do sebe, jsou tříštivé a rádius výbuchu se s každým odpálením rozšiřuje. Pokud by se na vás nedostal výtisk v některém z divadel; vezte, že v dalším jej určitě seženete.

MAKÁME NA TOM.

Martin Mešuge Macháček

UDÁNÍ

STRÍDÁNÍ ALTERNY S ČINOHROU MĚ UMĚLECKY UDRŽUJE PŘI ŽIVOTĚ

Herec Šimon Krupa v letošním roce vyměnil prostředí pražské divadelní avantgardy za ostravskou Komorní scénu Aréna. Může proto porovnávat – dvě města, dva přístupy k divadlu i tři inscenace Arény, ve kterých účinkuje na letošním OST-RA-VARu.

Vystudoval jsi KALD, ale nyní hraješ v Komorní scéně Aréna – tedy v činoherním souboru. Proč ta změna?

Já jsem původně vystudoval činohru na konzervatoři v Ostravě, až pak KALD. Po DISKu jsem tak dva roky dělal různé avantgardní projekty, a to bylo opravdu dobré. Ale když přišla nabídka z ostravské Arény, řekl jsem si, že by mohlo být zajímavé vrátit se ke středu toho, co znamená divadlo v našich poměrech – k opravdovému činohernímu divadlu, v tom nejlepším slova smyslu. Bylo přínosné znovu začít s interpretačním divadlem – čistě pro mě osobně. Dostal jsem příležitost znovu

si ho zkusit a zjistit, jak na tom jsem. Co jsem zapomněl a co ne. Je to nějaká část mě, kterou jsem dlouho na škole nepoužíval. Ale alternativního divadla se nezříkám. Mám potřebu se zúčastňovat žánrově a stylově různých projektů. Mám pocit, že mě to udržuje umělecky při životě. Baví mě to zkrátka kombinovat. Proto jsem své projekty v Praze úplně nepustil, ale dohrávám je.

Jaký je podle tebe hlavní rozdíl mezi činohrou a alternativním divadlem?

Ten rozdíl v pojetí a práci je očividný. Avantgardní projekty, se kterými jsem se potkal, byly většinou autorské. Člověk se v nich podílel na dramaturgii, na vzniku textu a celého projektu. Mohl jsem projevit umělecký názor Šimona jako umělce, ne Šimona v roli, kterou někdo režíruje. Na alternu se přicházejí diváci podívat jako na skupinu lidí, kteří jim předají svou vizi, svůj názor na danou

UDÁNÍ

tematiku bez ohledu na to, co o tom řeknou jiní, bez ohledu na to, jestli to bude divácky úspěšné. Je to zhuštěná kontemplace názorů. Proto je alterna samozřejmě mnohem expresivnější a mnohem útočnější. Tím ale nemyslím, že by ta druhá strana byla uprděná, jen je to prostě něco jiného. V činohře se dotýkáme daleko víc interpretačního divadla.

Myslíš si, že tvé zkušenosti s alternou můžou do Arény přinést něco nového? Je tvůj přístup jiný než přístup tvých kolegů?

Já si myslím, že ty zkušenosti můžou být velmi účinné třeba ve chvíli, kdy se v Aréně najednou setkáváme s něčím, co není úplně klasická činoherní režie. Tím, že člověk pozná víc jazyků, si dokáže snadněji přeložit některé režijní připomínky. Když jsme třeba dělali s Davidem Šiktancem **Baala**, bavilo mě, jak pracuje. Někdy ale bylo těžké si uvědomit, že to není reálná situace, že to je spíše snové. Tehdy se mi moje zkušenosti s alternativním divadlem skutečně hodily.

Jaké jsou zatím tvé dojmy z Arény?

V tom prostředí se cítím příjemně. Je to až neuvěřitelné, jak rodinně soubor funguje. Na kolegy je na jevišti spoleh, od prvního momentu, kdy jsem tam nastoupil. Neprobíhaly žádné doyenské manýry stylem „teď seš tady nový, chlapče, tak ukaž, co umíš a možná s tebou budu i hrát.“ Naopak. Nejdřív jsem přezkušoval **Hráče**. Byl jsem úplně roztresený, ale všichni na mě hráli. V podstatě jsem se jen položil na jejich energii a provedli mně na rukou představením. U další

inscenace ke mně přistupovali jinak – „teď už víš, tak se starej“.

Vnímáš nějaký rozdíl mezi pražským, ostravským a OST-RA-VARským divákem?

Ostrava je samozřejmě menší rybník. Jsou tady v postatě čtyři divadla a tím to hasne. Vlivem toho, že je tady málo bočních projektů, se ostravský divák vyplaší dříve než ten pražský. OST-RA-VAR je ale něco úplně jiného. OST-RA-VARský divák pro mě není běžný smrtelník. Je to člověk, který se divadlem zabývá, a to herec samozřejmě vnímá. Nejde ale říct, že se proto více bojíme. Je to jiné. Těžko říct jaké. Já tomu nedávám žádná plus a mínus. Jsou kritici, kteří divadlo ani nemají rádi. Jsou primárně naštvaní, nebo mají nějakou vlastní nevyřešenou bolístku. Ale je i druhá skupina – kritici, kteří mají lásku k divadlu a vzdělávají se v něm. Není to jen póza, ale důvod, proč to dělají.

Mohl bys nějak zhodnotit inscenace, ve kterých tě můžeme vidět tady na OST-RA-VARu? Ke které máš nejbližší vztah?

To nemůžu říct. Každá z nich je jiná. **Baala** si užívám. Na **Slyšení** si vážím té soubornosti celku, jak všichni táhnou na branku, jak se všichni koncentrují, to je neuvěřitelné. Baví mě ta obrovská mozaika replik, timingů. Na **Něco za něco** je skvělé to, jak se ti lidé spolu baví a hrají si.

Děkujeme za rozhovor.

Anna Cvrčková a Bára Etlíková

NA VEDLEJŠÍ BARIKÁDĚ

Přinášíme divácké reakce na off programovou inscenaci *Dívky ze Sorok*

Veronika

baristka, produkční

Je to silné představení, na jehož konci zůstane divák v takovém bezútesném rozpoložení. Ani nemá chuť tleskat, aby nenarušil tu atmosféru. Ale bylo by to nefér vůči hercům. Je to krásné představení.

Barbora

studentka dramatické výchovy

Představení hodnotím pozitivně, zaujalo mě.

Vít Závodský

divadelní publicista

Byli jsme rádi, že jsme mohli po letech zase navštívit tenhle oživený prostor. Chodívali jsme sem ještě před těmi přibližně osmi lety. Nejsme z Ostravy, takže teprve poznáváme tento nový soubor. Bylo to představení snaživé a za tohoto dopoledního, méně populárního času, povedené.

Edita

studentka divadelní vědy FF UK

Jako tvar mi to přišlo zajímavé. Navíc jsem seděla v první řadě, a tak to bylo o to hmatatelnější. Ale nemůžu říct, že by mě to nějak extra oslovilo, protože to téma mě obecně nezajímá. Zase druhá světová válka...

Anna

studentka dějin umění

Byl to silný zážitek. Obzvlášť ten konec, když si vezmu, že se takové věci skutečně děly.

Andrea

studentka dramatické výchovy

Moc mě to nenadchlo, připadalo mi to příliš povrchové. Nevěřila jsem hercům, například když se fackovali. Formálně mi to přišlo nedotažené.

paní Kabátová

Dopředu jsem nevěděla na co jdu, neměla jsem žádné informace, takže jsem byla hodně zvědavá. Byla jsem překvapená z toho, jaké si zvolili téma. Jsou to velmi mladí lidé, takže o tom něco vědí jen zprostředkovaně – pro ně je to dost dávná minulost, vzhledem k jejich věku. Líbilo se mi, že se snažili pocity vyjádřit nejen slovem, ale i vizuálně. Zajímalo by mě, co budou dělat dál. Jestli se tímto tématem budou ještě zabývat, nebo to byl jen momentální nápad.

DÍVKY ZE SOROK

Anna Cvrčková

¥¥¥

Bára Etlíková

¥¥

TOTÁLNÍ NAsAZENÍ

UDĚLÁM Z VÁS ČÍSLA! VÁŠ ADOLF EICHMANN

Inscenace **Slyšení v Aréně** je právě tím dílem, které dokázalo upustit od patosu, mnohdy spojeného s tematickým okruhem druhé světové války. Hrůzné události, o kterých se pouze mluví, ale nikdy se přímo na scéně neobjeví, jsou vyváženy mocnou dávkou humoru, černého jako esesácká uniforma.

Na scénu přichází žena (Petra Kocmanová) svým zjevem a chováním evokující uklízečku na záchodech (kterou, jak se později ukáže, skutečně je). Svou nenuceností a neotesaným chováním vytváří spojnicí jeviště s hledištěm. Na těch nejnevhodnějších místech doslova vpadává do děje a vnáší do něj svůj jednoduchý náhled. Díky tomu se může rozehrát složitý a velmi kontroverzní příběh Adolfa Eichmanna. Říšského úředníka, důstojníka SS a především hlavního organizátora holocaustu. A právě na rozdílu slov *organizátor* a *strůjce* stojí inscenace. Je ten, kdo jen plní rozkazy, přímo odpovědný za zlo, které tím napáchá? Lze sloužit režimu, který má na svědomí genocidu, a přitom si zachovat morální bezúhonnost? Je téměř až občanskou povinností odpovědět jasné NE! Přesto, Marek Cisovský jako Adolf Eichmann říká, že ano. A díky jeho sugestivnímu hereckému výkonu se mu podařilo přesvědčit i mě. Neříkám snad, že od dnešního dne nadále začnu obhajovat holocaust, ale musím přiznat, že způsob, jakým Marek Cisovský svoje argumenty podal, by dokázal přesvědčit i „zarytého pravdoláskaře“.

Postava Adolfa Eichmanna je skvěle vystavěná. V případě Cisovského je herecká přeměna tak dokonalá, že na jevišti stojí živý Eichmann, se všemi pohyby, tiky a gesty. Přesnost a jistota, s jakou Marek Cisovský tuto postavu hraje, ani na chvíli nedovoluje polevit v pozornosti. Ostatní figury jsou doslova zastíněny a na scéně působí jen jako statisté. To ale vyplývá už ze samotné podstaty Eichmanna, který neustále soustřeďuje pozornost na sebe, a kdykoliv by tato jeho suverenita mohla být narušena, velmi rychle ji strhne zpět. Na konci velmi nevybíravě okřikne Hanse Franka: „Franku mlčte! Tohle je můj příběh!“ Eichmann je sebestředný jedinec, který touží jen po uznání. Dokonce na smrti Heidricha ho nejvíce našťve to, že si s ním nezahraje houslový duet, na který tak dlouho cvičil.

Geniální inscenace, geniální uchopení tématu, geniální herectví. Závěrem bych ještě rád apeloval na kritickou obec. Nominace na Ceny české divadelní kritiky se blíží. Pokud se **Slyšení** nestane inscenací roku, doufám, že alespoň Marek Cisovský bude jasným kandidátem na ocenění.

Jakub Štrom

Anonym

Konečně nacismus a židovská otázka pojednaná bez patosu, s nadsázkou a jemným humorem. To ocením mnohem víc než ty vážně myšlené druhé světové války. Strašně mě se*e, že jsem usnula. To byl takový mikropánek, mně padala hlava...

Michal

DAMU

Velice se mi to líbilo. Jde o skvělý text – nabízí skvělou možnost přiblížit se k událostem skrz jednu postavu hodně do hloubky. Líbily se mi moc herecké výkony. Obzvlášť Marek Cisovský vynikal. Na to, kolik je tam textu, se mi zdálo, že to bylo moc hezky režijně pojaté, že se na scéně něco dělo. Jsem hodně potěšený. To téma je prostě dobré. Velice dobrý přístup k tématu.

Vít Závodský

divadelní publicista

Slyšení nečtu jako one-man-show Marka Cisovského, ale myslím si, že má mnohem širší rozměry. Vnímám Slyšení kontextu doby, v níž se vyžaduje, aby člověk ve vzdělávacím procesu i v zaměstnání prokázal maximální schopnosti k výkonu povolání. Vidím v inscenaci varování před tím, aby se lidé nesnažili perfektně plnit své úkoly, a přestali o nich přemýšlet.

Jakub

DAMU

Pořád mám v hlavě hlavního představitele Adolfa Eichmanna, protože podle mého názoru vytvořil figuru podobnou třeba Karlu Kopfrkinglovi, kterého udělal Hrušínský ve Spalovači mrtvol. Mě děsí ta snaživost člověka, kterému je jedno, že slouží k dodávání obětí. A ještě je tak horlivý, že se to snaží zvyšovat a zvyšovat. Musím říct, že až mi to za chvíli ještě víc dojde, tak mi z toho asi nebude dobře po duši.

SLYŠENÍ

Anna Cvrčková

¥¥¥¥

Bára Etlíková

¥¥¥¥

Ludvík Píza

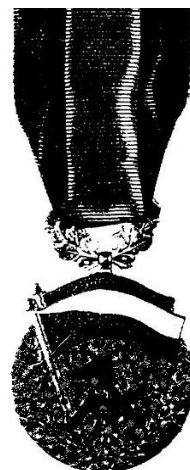
¥¥¥

Jana Stárková

¥¥¥

Jakub Štrom

¥¥¥¥¥

TOTÁLNÍ NAsAZENÍ

ŘEKNĚME TO NA TVRDO

Je mi záhadou, proč se režisérka Janka Ryšánek Schmiedtová s dramaturgyní Danielou Jirmanovou rozhodly inscenovat právě tento text. Proč by ho vůbec kdo kdy uváděl?! Hra nenese prakticky žádný potenciál a svým levným humorem je schopná pobavit nanejvýše tak diváka nízkého vkusu. Nejen, že neřeší žádné aktuální téma, ale ve své plytkosti je i absolutně zbytečná a naprosto zničující. Troufám si tvrdit, že těch pár salv smíchu, co z hlediště zaznělo, bylo spíše ze zoufalství.

„V nemoci i ve zdraví, budeme se navěky nenávidět a ubližovat si!“ – tak by mohla být pojmenována vstupní část hry. Manželský pár (Markéta Haroková, Ondřej Brett) a jeden příživník (Jan Vlas) žijí společně v chudobě, dokud se neobjeví skvělý a úžasný Jorge (Dušan Urban). Nabízí jim peníze výměnou za pomoc při připravovaném podfuku. Než se ale divák stihne vzpamatovat, opilý a úspěch oslavující skupinka je sama podfouknuta. Jenže kdo nemá co ztratit, o nic nepřijde, a tak bude nejspíš manželský pár a jejich „spolubydlící“ živořit až do konce svých dnů.

Anotace na stránkách Divadla Petra Bězruče hlásá: „Sranda až do morku kostí!“ a já si dovoluji nesouhlasit. Inscenace nebavila ani trochu. Po celou dobu nutila diváka herce spíše litovat, že jsou nuceni takový nesmysl absolvovat, ačkoliv i jejich výkony často přispívaly k tragičnosti celého **Nahniličko**. Marcela Čapková byla jednou z těch, díky níž vyznívala inscenace dost amatérsky. Nečekala na narážky a skákala kolegům do

řeči, neustále pobíhala z místa na místo a její intonace připomínala horskou dráhu. Hostující Jan Vlas pak vedle ní přímo vynikal, a to i přes skutečnost, že doteď vlastně není jasné, co byla jeho postava zač. Pochopitelné bylo maximálně to, že příliš neoplývá inteligencí a její noha je stížena nějakou blíže nedefinovanou nemocí. Proč jsme byli jakožto diváci nuceni onu nohu neustále pozorovat, dokonce se i zapojit do svlékání nekonečně dlouhé ponožky, je mi záhadou.

Místo dveřmi lezli herci na jeviště oknem, za dveřmi byla skoro prázdná spíž a místo postele se skvěla veliká trampolína. Proč? Aby se z už tak přehnaného humoru dalo vytřískat ještě pár přihlouplých gagů. Kostýmní a scénografická stylizace do devadesátých let minulého století je opět nicneříkající. Jediné, co nutilo k zamyšlení, bylo, jestli někde v Ostravě neprobíhá výprodej levných kožichů. **Nahniličko** byla totiž už alespoň třetí zdejší inscenace, která se honosila rádobou pravým zvířecím kožichem. Víc nic.

Jana Stárková

Anonym

Tak to bylo teda úplně mimo.

Martina

DAMU

Přišlo mi to asi tak hrozný, jako jsou Báby Na Zábradlí, a to je asi jedna z nejhorších věcí, co jsem kdy viděla.

David

DAMU

Jsem zklamán.

Vojtěch

DAMU

Zajímavé využití scény, překvapilo mě, jak pracovali s prostorem, že se nejednalo jenom o kú-
kátka. Byla to ale prostě taková jednoduchá konverzačka. A celou dobu mě štvál osvětlovač,
protože si tam nahoře svítil a já viděl každý jeho pohyb.

NAHNILIČKO

Jana Stárková ¥

TOTÁLNÍ NAsAZENÍ

NEŘESTNÝ A PLOCHÝ SVĚT

Když jsem se dočetla, že se dramaturg Marek Pivovarov s režisérem Pavlem Khekem rozhodli inscenovat **Doktora Fausta** od Christophera Marlowa, vzbudilo to ve mně obavy. Hra zobrazuje člověka, který ví, kde je dobro a kde zlo, a zápasí především s vlastní zaslepující zpupností. Lidé v mém okolí (včetně mě) se s tímto bojem obvykle potýkají v rámci mnohem komplikovanější situace. Nebojují jen se zaslepující sebeláskou, ale také se skutečností, že pojmy „dobro“ a „zlo“ bývají velmi často rozmlžené. Mnoho diváků má pocit, že učiní-li jedno rozhodnutí, které považují za dobré, podpoří současně záměry, s nimiž nesouhlasí. Těžko je pak oslovit boj abstraktního dobra se zlem zachycený v Marlowově renesanční hře.

Tvůrci se rozhodli zůstat věrní struktuře literární předlohy a černobílé antinomie nezpochybnili. Fausta neustále obklopují dvě dívky-andělé, jedna s bílými a druhá s pekelně černými křídly, a obě usilují o jeho duši. Když se například Faust chystá podepsat vlastní krevní smlouvu s ďáblem, „nebeská“ dívka pantomimicky naznačuje, že na něho sesílá chlad, aby mu krev ztuhla. Ta „dáblská“ se před ním natřásá, snaží se jej vzrušit a naopak mu oběh v žilách rozproudit. Inscenátoři se oproti Marlowovi rozhodli zdůraznit společenský kontext Faustova vzestupu. V podstatné části inscenace tvoří pozadí scény otočná plošina, na níž stojí figuríny, které znázorňují jednotlivé neřesti. V tomto prostředí se odehraje návštěva papeže a zde

Faust také zemře. Zdá se, jako by inscenace chtěla vyjádřit tezi, že zkažený není jedinec, ale celá společnost. Interpretace se každopádně nevymanila ze schematičnosti rámcové situace hry.

Jednostrunnost výkladu neposkytla hercům ani jiným spolupracovníkům prostor k tomu, aby se dostali do hloubky. Inscenace je plná nápadů, které vyznívají ploše, a mnohdy také nechtěně komicky či velmi kýčovitě. František Večeřa jako Robin například vysloveně exhibuje, když na předscéně ilustruje poskakování blechy, a rozesmívá tak část publika. K prvoplánovým vtipům herci často sklouzávají v dlouhých statických scénách. Když Mefistofeles (Robert Finta) spolu s Luciferem (Vladimír Čapka) v dlouhé scéně představují Faustovi různé figuríny jako neřesti, natřásají se a pitvoří. Působí to, jako by zoufale hledali způsob, jak scénu podat alespoň trochu poutavě. Samozřejmě zde jsou i místa, v nichž se herci snaží postavu ukázněně charakterizovat (často se tak děje u zmíněného Roberta Finty nebo u Františka Strnady jako Fausta). Všechna snaha o věcnost však bohužel zaniká v celkové nestrukturovanosti inscenace.

Bára Etlíková

Zdeněk Janál

dramaturg Východočeského divadla Pardubice

Myslím, že Marlowův Doktor Faustus je velmi komorní hra a Pavel Khek se v Myronu snažil obsáhnout příliš velký prostor. To té hře vůbec nesvědčí.

Marcela

DAMU

Výtvarná stránka působí jak z devadesátých let. Nechtěná postmoderna, která už opravdu dnes nemá co říct.

Miriam Šedá

OST-RA-WAR!

Nikdy jsem neviděla queer Fausta, jako bych někdy nějakého viděla. Faust s Mefistem byli skvělí; dovedla bych si je představit jako pár zralých kamarádů. Škoda, že to vypadalo jako kabaret z rumunské Alhambry roku 1994, protože mít to esteticky o dvacet let víc, bylo by to úchvatné.

Robert Finta

člen činohry NDM

Doktor Faustus je technicky náročná inscenace. Dnes jsme hodně věcí měnili. Změnila se aranž a my jsme dělali, co jsme mohli. Snad dobře. Něco možná nevyšlo.

DOKTOR FAUSTUS

Bára Etlíková ¥¥

Ludvík Píza ¥¥

PROGRAM

DOPIS Z FRONTY

Pátek 27. 11. 2015

Den třetí: Vyhaslá dýmavnice ve vinném sudu

10:00 BAAL

Bertolt Brecht / David Šiktanc
Komorní scéna Aréna

10:00 KOUZELNÁ NOC

Sławomir Mrożek / Miroslava Georgievová
Stará aréna / off program

14:00–16:00 Tematický seminář

Komorní scéna Aréna

18:30 LESÍK

Jesper Halle / Victoria Meirik
NDM / Divadlo Antonína Dvořáka

21:30 OSIŘELÝ ZÁPAD

Martin McDonagh / Janka Ryšánek
Schmiedtová
Divadlo Petra Bezruče
(ve 23:59 následuje koncert kapely Jack Crack

*Zajít daleko je možné jen tehdy, nevíme-li,
kam vede cesta.*

Oliver Cromwell

VÁLEČNÉ OKÉNKO MIRIAM ŠEDÉ

Marek Cisovský mě svedl...

...na scestí. Je to šelma a já mu nabízím svůj laní krček.

Miriam Šedá

OSTRAVA!!!

Velitel: Martin Major Macháček

Armáda: Barbora Etlíková, Miriam Šedá, Jakub Štrom, Anna Cvrčková, Jana Stárková, Ludvík Píza

Rozvědka, grafika a sazba: Martina Víchová

Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna a Divadelní společností Petra Bezruče. Festival je realizován za finanční podpory statutárního města Ostrava a Ministerstva kultury České republiky.